

Het varkentje van de Heilige Trudo

Tijdens dit bezinnend moment kan het verhaal van het varkentje van Trudo gelezen worden, waarna vervolgens op een langzame, bezinnende manier de tekst ter overweging wordt gebracht. Laat voldoende stilte wanneer er vragen klinken in de tekst, zodat mensen de tijd hebben om hierover in stilte te reflecteren.

Zorg voor een 'bezinnende sfeer' in een gezellige ruimte, waarin de icoon van Trudo een mooie plaats krijgt en er een kaars brandt bij de icoon.

Het varkentje van Trudo

Op een dag vroeg een vroom man, Godmundus, of Trudo zijn huis wilde bezoeken en zegenen. Trudo ging graag op zijn vraag in en bezocht de man en zijn gezin. De heilige man bleef er de ganse dag en spoorde hen aan te leven naar het geloof. Ze brachten heel de dag samen door in heilige blijheid! Toen de tijd aanbrak voor de heilige man om naar het klooster terug te keren, zei zijn vriend, die hem uitgenodigd had: "Ik heb één zwijn, vader, dat ik aan u gewijd heb; maar het is zo onrustig, dat ik het op geen enkele manier aan u zou kunnen presenteren. Het heeft de rest van de varkens verlaten en leeft als een everzwijn alleen in de bossen. Als het een mens ziet, rent het als een gek naar de ontoegankelijke delen van de bossen." De achtenswaardige vader Trudo antwoordde: "Als je het aan mij gezworen hebt, kan God zijn woestheid in kalmte omzetten, en het varken dat jij mij niet kon presenteren, zal hij mij gemakkelijk kunnen aanbieden..." De heilige man zegende allen en keerde terug naar het klooster. Hij vond het varken liggend bij de ingang van het klooster, zo rustig, dat het niet meer uit het klooster wenste weg te gaan.

Bron : <https://www.onroenderfgoed.be/blog/sint-trudo-leven-een-middeleeuwse-abdij>

Is dit enkel een vroom verhaaltje uit een ver verleden waar we even moeten om lachen of heeft het ons mensen van de 21^e eeuw nog iets te zeggen?

Als je het verhaal goed beluistert, denk ik dat het een verhaal van alle tijden is. Het heeft zowel een diepmenselijke als een religieuze betekenis. Het is **een verhaal over vertrouwen**: vertrouwen in mensen en vertrouwen in God. Laten we even het verhaal opnieuw bekijken.

Een vroom man nodigt Trudo uit in zijn huis. Een hele dag spreken ze met mekaar 'in heilige blijheid'. Wie kent niet de vreugde om echt met iemand te kunnen spreken over diepmenselijke dingen. Hoe groot is de nood soms niet om aan iemand je verhaal te mogen doen. Of hoeveel deugd kan het doen om te mogen luisteren.

Bovendien wordt hier gesproken over geloofszaken. Durven wij over geloof spreken als er bezoek is? Of durven we iemand uitnodigen om over geloof te spreken? Toch is je geloof delen en erover spreken ook een diepmenselijke nood die vreugde geeft.

Terug naar het oude verhaal. Godmundus vertrouwt Trudo toe dat juist het zwijn dat hij aan hem toegewijd had, wild is geworden en alleen in de bossen zwerft! De man zit er wat mee in zijn maag maar vertelt het toch maar aan Trudo. Waar de vrome Godmundus ervan overtuigd is dat het varkentje verloren is, vertrouwt Trudo er op dat het terug in orde komt! De man vertrouwt op Trudo, Trudo vertrouwt op God.

Het wilde zwijn lijkt symbool te zijn van het kwade. Het slechte vlucht de bossen in en wil niet gezien worden, terwijl het goede, het tamme varkentje, de nabijheid van de ander, van Trudo en de abdij zoekt...

Het bekeerde varkentje vindt in Trudo zijn meester, zijn leidsman, zijn herder!

In de nabijheid van de abdij (van de Heer) wordt het varkentje rustig, 'tam'.

Tam maken heeft voor ons, moderne mensen, misschien een negatieve betekenis van 'zich onderwerpen'. In het verhaal van *De kleine prins* van Antoine de Saint-Exupéry staat tam echter voor de vriendschap tussen de vos en de kleine prins.

Wie is dat wilde varkentje dat tam gemaakt wordt? Wie is die ander waarvan je dacht dat het een lief tam varkentje was maar een wild everzwijn blijkt te zijn?

Misschien een zoon of dochter die een andere weg gaat dan we gedroomd hadden, maar die, als we blijven vertrouwen en geloven, uiteindelijk zijn/haar weg zal vinden...

Misschien iemand die we vertrouwden maar die met ons vertrouwen een loopje neemt

Misschien een mens die ronddoelt, op zoek naar een leidsman, een herder, een vriend die hem tam maakt?

Misschien een mens die bidt voor die mens op de dool, hem toevertrouwt aan God en in hem blijft geloven?

Misschien een mens die na veel omzwervingen in het geloof rust vindt?

Misschien wijzelf? Welk varkentje in onszelf moeten wij 'temmen'?

En geloven wij zoals Trudo dat het wel in orde komt als we het aan God toevertrouwen?
Vinden wij rust in de nabijheid van een abdij of kerk? Of zijn er andere plaatsen die ons
rustig maken en ons mensen van God laten vinden?

Vinden wij geluk in een diepe vriendschap met de Heer (laten wij ons 'tam' maken?).

Dit verhaal heeft gelijkenis met het verhaal van Franciscus en de wolf van Gubbio. Franciscus
moet ook een gevaarlijke en wilde wolf temmen. Later volgt hij hem als een trouw hondje!

Zijn deze verhalen echt gebeurd? Misschien? Een grote liefde voor mens en dier, geworteld
in een groot geloof, vermag veel.... Misschien is het ook niet letterlijk zo gebeurd en heeft de
geschiedschrijver wat overdreven om Trudo in een goed licht te stellen. Maar verliest al het
vorige dan van zijn kracht? Ik meen van niet!!

Sabine Pirlot

Afsluitend gebedsmoment

- **Kruisteken**
- **lied 'In de Heer / El Senyor' met psalm 27** (voor en na elk vers kan het lied gezongen worden, of men kan aan het begin en het eind van de psalm het lied zingen en de psalm alternerend bidden)

De Heer helpt mij altijd,
hij is als een licht in het donker.
Ik ben voor niemand bang.
Bij de Heer ben ik veilig,
daarom heb ik geen angst.

Ik vraag aan de Heer maar één ding,
meer heb ik niet nodig.
Ik wil bij hem wonen,
elke dag, heel mijn leven.
Ik wil bij hem zijn in de tempel.
Dan zal ik zien hoe goed hij is.

Vol vreugde zal ik de Heer danken.
Ik zal vrolijk voor hem zingen,
en offers brengen in de tempel.

Heer, ik roep naar u!
Luister naar mijn gebed.
Wees goed voor mij
en geef mij antwoord.

Ik weet dat ik U moet zoeken.
Dat doe ik, Heer,
want ik wil dicht bij U zijn.

Verberg U niet voor mij.
Wees niet boos,
stuur mij niet weg.

Laat me niet alleen, God,
U bent mijn redder.

U blijft vol liefde voor mij zorgen,
ook als iedereen mij verlaat,
zelfs als mijn vader en moeder mij verlaten.

De Heer is goed voor mij,
zolang ik leef.
Dat weet ik zeker.
Wees daarom sterk en houd moed.

Vertrouw op de Heer!

Eer aan de Vader en de Zoon
En de Heilige Geest.
Zoals het was in het begin en nu en altijd
En in de eeuwen der eeuwen, amen.

- **Evangelie: Mt8, 28-32**

²⁸Toen hij aan de overkant in het gebied van de Gadarenen kwam, liepen hem vanuit de grafspelonken twee bezetenen tegemoet. Ze waren zo gevaarlijk dat niemand daar langs durfde te gaan. ²⁹Ze begonnen te schreeuwen en te roepen: 'Wat hebben wij met jou te maken, Zoon van God? Ben je hier gekomen om ons pijn te doen nog voordat de tijd daarvoor is aangebroken?' ³⁰Een eind verderop liep een grote kudde varkens te grazen. ³¹De demonen smeekten hem: 'Als je ons uitdrijft, stuur ons dan naar die kudde varkens.' ³²Hij antwoordde hun: 'Vooruit!' Ze verlieten de twee mannen en trokken in de varkens. Toen stormde de hele kudde van de steile helling af het meer in, en de dieren kwamen om in de golven.

- **Vrije voorbede met antwoordzang: Ubi Caritas**
- **Onze Vader**
- **Slotlied: Jij die bent (ZJ 758)**
- **Kruisteken**